

Fjeldtur med far:

»Jeg er helt lykkelig«

Vi trodsede silende regn og magelighed og fandt glæden ved at nå et mål, sammen. Det er utroligt, hvad halvanden time i naturen kan gøre ved ens teenager.

LARS IGUM RASMUSSEN
TEKST OG FOTO,
TELEMAR

Hjem til iPad. Det er min umiddelbare tanke, da jeg sidder i bilen med min 13-årige søn, Gustav. Ruderne dugger.

Vi damper, og i hvert fald jeg har helt forkert påklædning på. Mine bomuldssshorts er gennemblødt.

Vi har netop sat Gustavs mor og lillebror af på en parkeringsplads med en trailer og nogle små heste, som de skal bestige det norske Krintofjell på ryggen af. Og det vælter ned.

En rask travetur for far og søn til toppen af fjeldet lød eventyrlig, da vi bestilte de to heste om formiddagen, men få timer, en sort himmel og åbne sluser senere virker det knap så tillokkende.

Gustav og jeg har aftalt at bestige den 930 meter høje top Krintofjell for at slå tiden ihjel, mens den anden halvdel af familien rider rundt. Men vi behøver jo ikke at gøre det. Vi kan også bare tage hjem til vores lune glampingtelt, lytte til regnen på teltdugen, hygge med iPad, bøger, slik og en øl til far. *Why not?*

Men et splitsekunds viljestyrke melder sig. Jeg skal vise min søn, at man gennemfører, hvad man sætter sig af mål. Ikke lader tvivl og magelighed stå i vejen. Så pyt med, at mine bukser er drivvåde.

»Fuck it, vi gør det!« siger jeg og drejer til højre op ad vejen frem for til venstre ned mod dalen.

Gustav har regntøj på og jeg regnjak-

ke, og vi har begge vores stort set ubrugte vandrestøvler på, som vi købte i den lokale friluftsboutik, da flerdagsregnen overrumplede vores kufferter med sandaler og sneakers. Københavnerne havde ikke helt tænkt over, at de skulle bo i en våd skov uden for lilleputbyen Bø, som har vist sig at være det perfekte udgangspunkt for naturoplevelser i Telemarks fjelde, to timer vest fra Oslo.

Fars ungdomsminder

Vi står nu ved liften til 'Danskerbakken', som nordmændene kalder den bette skråning, der om vinteren lægger sne til lidt alpint skiløb, og begynder at gå op ad grusstien. Til begge sider sender tyngdekraften regnvandet i større og mindre kanaler nedad langs stien.

»Hold dig til«, siger jeg, som den indpisker jeg må være og sætter et stabilt tempo, for at den silende regn ikke skyller motivationen af os. Vi skal nå rundturen på halvanden time, inden vi skal hente de to ryttere igen.

Krintofjells top vil vi efter landkortet at dømme nå temmelig hurtigt efter en stejlopstigning. Når vi befinder os på fjeldryggen, skal vi gå længe i højden, før vi skal dreje nedad mod venstre og tilbage til parkeringspladsen. En lille vandring i en cirkel mod uret, det virker ligetil.

»Hold øje med løse sten, og fald nu ikke bagud«, formaner jeg med en blanding af noget myndighed og entusiasme, mens jeg forsøger at øse af min minimale trekking-erfaring opsamlet på forskellige vandreture i Indien, Nepal og Tibet for en generation siden.

At jeg nu går her med min søn og mindes gode tider fra ungdommen, giver noget. Forbinder fortid og nutid. Jeg svømmer hen i minder, mens jeg fortæller anekdoter fra strabadserende bjergkamme, jeg kom over i næsten 6.000 meter højde, bliver lidt nostalgisk, mens regnen hølver ned og gør det grusede underlag blødt. Ellers siger jeg ikke meget, men fokuserer på mine skridt, mens jeg under regnhætten har svært ved at høre Gustav, der konstant sætter ord på sine nu-og-her-oplevelser.

»Prøv at tale lidt mindre og gå lidt mere«, forsøger jeg.

Smat og høj puls

Jeg kan ikke skelne sved fra regn og fugt, men det her er i hvert fald ikke som at spadserer i Frederiksberg Have. Jeg finder en jævn rytme og får styr på min vej-

KLAR TIL EVENTYR.

Far og søn tager tager en selfie, inden det for alvor går løs.

Krintofjellet

trækning, imens er min søn blevet påfaldende tavs.

»Jeg har en puls på 172, far«, puster han efter et kig på sit avancerede ur.

»Det er derfor, du skal tale lidt mindre og koncentrere dig om din vandring«, lyder mit råd.

Vi kommer, skridt for skridt, op ad grusstien mellem de lave grønne buske og blåbærkrattet. Større og mindre klippestykker træder vi påpasseligt rundt om under en fortsat mørk himmel. Regnen trommer.

»Det er hårdt, far, men vi kommer da opad«, lyder det optimistisk fra Gustav.

Vi balancerer på udlagte træbjælker

FAKTA

Turen til Bø i Telemark

Klimaaftryk tur-retur:

Bil: 188 kg CO₂ fra København gennem Sverige (divideret med antallet af personer i bilen for at beregne aftryk per person)

Tog/bus: 58 kg CO₂ per person

Privatforbrug: En dansker udleder i snit 17.000 kg CO₂ per år.

Forstå tallene, regn selv dit aftryk ud, og se, hvordan du kan klimakompensere, på:

www.politiken.dk/klimaberegner

Rejsen dertil. Bø ligger 145 km vest for Oslo, og Breiva Gjestegaard og Glamping ligger i en skov 7 km derfra.

Lige nu kan danskere ikke rejse frit i Norge, men når epidemien letter, er der flere muligheder:

Bil: Der er 716 km eller lidt over 8 timer i bil fra Rådhuspladsen i København til Bø.

Færge: Fra Hirtshals sejler Color Line til Larvik, hvorfra der er to timer i bil eller 113 km. Overfarten tager 3,5 time, priser fra 845 kr. Der er også færge fra København til Oslo.

Tog: Det tager 8,5 timer med tog til Oslo fra Københavns Hovedbanegård. Der er mange daglige afgange med tog fra Oslo til Bø, rejsetid er ca. 2 timer (370 norske kr.).

Bus: Der er masser af muligheder for busrejser rundt i Norge. Ligesom Oslo kan nås med Flixbus fra København. Priser fra 229 kr.

VisitNorway har masser af nyttige links og information om aktiv ferie i Norge og rundrejse, ligesom du på Omio.dk kan se rejseformer og sammenlignende priser.

fra det norske turistbureau, så nogle af de mest smattede områder kan passeres nogenlunde tørskoet, men jeg glædes over vores nye støvler, som viser sig vandtætte. Nordmændene har ikke opsat synlige skilte på ruten, blot malet små T'er på sten og træstammer hist og

pist. »Der er et tegn derovre«, lyder det begejstret og forpustet fra min søn, da han ser et T. Vi er på rette vej.

Toppen betvunget

Det sidste stykke mod toppen går stejlt op ad en smal sti, før vi befinder os på

RINDENDE VAND. Gustav forsøger for første gang at drikke direkte af kilden.

fjeldryggen. Regnen er ved at stilne af.

»Det er lige derovre«, siger Gustav entusiastisk og peger på et skilt ved fjeldkanten et par hundrede meter længere fremme.

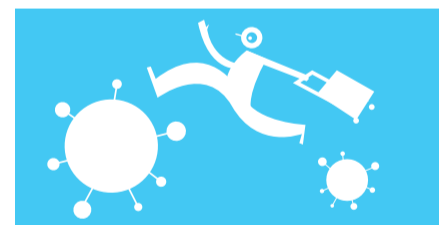
På vejen passerer vi et dusin hvide får og et enkelt sort, der ligger og gumler i

den lave bevoksning, mens de betragter os.

»Så er vi her«, siger jeg ved skiltet.

Vi har kun gået en halv time, men min søn har i hans egen optik besteget et rigtigt bjerg. Han står nu på toppen. Og stråler. Bjergbestiger er han nær- ►

CORONA PÅ REJSEN

Udenrigsministeriet fraråder p.t. (ved redaktionens deadline, fredag klokken 13) ikke rejser til Norge. Men coronasituationen udvikler sig hele tiden. Derfor er det vigtigt, at du holder dig orienteret via Udenrigsministeriets hjemmeside samt følger de lokale myndigheders anvisninger under rejsen.

Rejserestriktioner i Norge:

Udenrigsministeriet har ikke gjort Norge orange, men hvis man tager til Norge, skal man i 10 dages indrejsekarantæne. Karantænekravet gælder dog ikke, hvis man kan dokumentere, at man vil opholde sig i egen hytte eller i naturen uden kontakt til de lokale nordmænd, og dermed forbliver Norge gul (vær ekstra forsigtig) i den danske rejsevejledning. Udenrigsministeriet anbefaler, at man sætter sig grundigt ind i de norske karantæne regler, før man rejse nordpå.

Læs om restriktionerne i Norge på: www.helsenorge.no/koronavirus/reise#Reisekarantene

mest. Målet nåede han i hvert fald.

»Vi gjorde det sgu, far«, siger han tydeligt stolt, mens han kigger ud mod horisonten og de grønne dale under os.

»Hold kæft, her er flot«.

Regnen er stoppet, himlen lysner, og selv om de mange kilometers udsigt er begrænset af det aftagende uvejr, kigger vi så langt, regnvejrsskyer, tåge, dis, fjeld og dale tillader.

»Det ligner noget fra 'Kung Fu Panda', siger Gustav med henvisning til tegnefilmen, vi så, da han var lille, og som foregår i det gamle Kina.

Kildevandets kraft

Nede fra dalen stiger kridhvide skyer op mod den dunkle himmel, og havde man kunnet skimte en rismark på de fjerntliggende irgrønne fjelde, ville det ikke have overrasket os, bliver vi enige om.

»Ja, det ligner mere Vietnam eller Kina end Norge – shit, det er altså flot« stemmer jeg i.

»Jeg synes, det ville være helt normalt, hvis der pludselig kom en mand med en rispapirhat«, siger Gustav.

Han finder to sten og placerer dem på en pyramide, som tidligere vandrere møjsommeligt har stablet ved siden af topskiltet, og som minder om dem, jeg har set flere steder i Himalaya. Det fortæller jeg også.

»Så er vores sten placeret, far, så kan man se, at vi også har været her«, siger han betaget.

Vi går langs stier, gennem krat og buske i en retning, jeg håber, er den ret-

GENOPLADNING. Chokoladepause skal der også være tid til. Flere steder på ruten var der vådt, og træbjælkerne hjalp ikke altid.

te. Jeg ved, vi har parkeringspladsen under os mod venstre et sted, men ikke hvor.

Jeg glæder mig over, at vores gæstfri vært danske Katrine fra Breiva Gjestegård og Glamping, hvor vi bor, har lånt os et rutekort. Uden det havde vi været fortabt.

På højre side rejser et fjeld sig, og små hytter flere hundrede højdemeter over os viser længere væk overnatningsmuligheder for ægte vandrere. De vækker drømme i os begge, og vi taler længe om potentielle fremtidige trekkingferier, mens vi kan høre bjælder fra kvæg i det fjerne.

»Se, et vandfald!«, peger Gustav op mod fjeldtoppen ved hytterne.

Ligetil lykke

Vi går mod lyden af brusende vand og træder på sten hen over en kilde, hvor et mindre vandfald er klemt inde mellem to fjeldsider i retning af dalen og parkeringspladsen.

Gustav kigger længe ned i det brusende vand, før han spørger, om man kan drikke det.

»Selvfølgelig«, svarer jeg alfaderligt, men uden jeg rigtig ved, hvad jeg taler om.

Vi bukker os dog, og ved hjælp af hænderne slukker vi tørsten.

»Kæft, det smager godt!« siger Gustav. Vi fylder også en flaske med kildevand.

»Vi skal gemme det til mor og Villads, så de også kan smage«, siger han.

Efter et stykke ligeud og en intuition,

der alligevel ikke havde ret, går vi tilbage, drejer af stien og går ned langs kilden. Træder på sten og smalle stier, der i ny og næ forsvinder.

»Brug de faste klipper til at holde farten nede med, du kan også stå fast på dem«, guider jeg.

Vi går midt mellem træer, større buske og masser af urtidsagtige bregner.

»Det er ligesom i 'Jurassic Park', der kunne sagtens gå små dinosaurer rundt her«, mener Gustav.

Hans talestrøm er atter tiltaget, for nu går vi ned eller hen på fladere stykker, så pulsen arbejder knap så meget. Vi sætter tempoet op, for jeg ved ikke, hvor langt der er til p-pladsen, hvor vi skal være inden længe.

Vi følger kilden og taler om vandring, klipper og rejseformer og må adskillige gange stoppe og tjekke, at ruten er den rette. Vi er på ekspedition sammen.

Det sidste stykke går over et fladt, særdeles vådt område, hvor de udlagte brædder ikke kan hæve os over alt det regnvand, som har svært ved at trænge ned i fjeldet. Men vi når p-pladsen i tide. Præcis halvanden time som beregnet tog det.

Vi gennemførte det, vi satte os for. En lillebitte vandretur, men Gustav oplevede, at han i silende regn med strabadserende vandring besteg et bjerg sammen med sin far.

»Jeg er helt lykkelig«, siger han. Og det er hans gamle far egentlig også. lars.i.rasmussen@pol.dk